

tulere sig denne Mark ved Kassationen af Stempelmærket, saa troer jeg, at der behøves et Tillæg i Loven, enten det nu skal være i Lovform eller Anordningsform, om Brugen af Stempelmærker. Det har ganske vist, saavidt jeg har forstaaet det, ikke været Meningen, at der ved Brugen af Stempelmærket skulde gives et Tillæg som et Gebyr for Kassationen; denne Strengthed med smaa Gebyrer er imidlertid ogsaa i enkelte Tilfælde adopteret af den ærebe Minister selv. Der staaer i den nye Stempellov, at ubrugeliggjort Stempelpapir kan man faae ombjttet mod at betale 4 $\frac{1}{2}$ pr. Stykke til Statskassen; i visse Tilfælde kan man faae det ombjttet ved Aflevering til Forhandlerne, i andre Tilfælde skal det indsendes til Ministeriet. Det er sagt mig af flere, jeg har ikke nogen personlig Erfaring derom, men jeg har dog Grund til at antage, at det forholder sig saaledes, at naar man sender et Stykke Papir, som ansees for at være ubrugeliggjort, til Indenrigsministeriet for at faae Taxibeløbet godtgjort, saa skal man skrive sin Begjæring derom paa et Stykke Stempelpapir til 2 Mark, det bliver altsaa i Virkeligheden 2 Mark 4 Sk., man kommer til at betale. Dette anseer jeg for urigtigt af tvende Grunde; for det Første, forbi det slet ikke var forudsat ved Lovens Vedtagelse her — da forudsatte man, saaledes forstod jeg det, at naar et Stykke Papir skulde tages tilbage, saa var en Kjendelse af 4 Sk. tilstrækkelig; den anden Grund, hvorfor denne Fremgangsmaade efter min Mening ikke er rigtig, findes deri, at Loven ikke omtaler, at man skal gjøre det under Ansøgningsform — ellers naar man melder Noget til Ministeriet, skriver man jo ikke paa stemplet Papir, men gjør det kun, naar det udtrykkelig er paalagt at skulle skee i Ansøgningsform. — Til disse Bemærkninger skal jeg for Dieblisset indskrænke mig.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til de Bemærkninger, der her ere fremkomne, skal jeg først og fremmest bringe i Erindring, at det ved Stempeloven udtrykkelig er paalagt Ministeriet at ordne alle disse Forhold med Hensyn til Forhandlingen, hvad det saaledes har været pligtig til at gjøre saa godt, det

formaade; det er ikke en Ting, Ministeriet har udført uden nogen Bemyndigelse, men det er en ligefrem Opfyldelse af en Pligt. Det, hvorom der er Spørgsmaal i denne Lov, er jo heller ikke Anordningen af Forhandlingen, som, dersom man havde fundet det hensigtsmæssigt at ordne den ved Lov, kunde have været ordnet ved selve Hovedloven, men den angaaer kun de Embedsbesættelser, som ere en Følge deraf. Jeg skal imidlertid bemærke, at det gamle System, saaledes som den ærebe sidste Taler yttrede, bestod deri, at man privatim engagerede en Stempelpapirforhandler for hele Landet, der da igjen antog sine Kommissiionairer til Forhandlingen paa de enkelte Steder og derfor stod til Ansvar for det Hele, men dette kan ingenlunde ansees for hensigtsmæssigt, og det har navnlig draget tilfølgelse, at hele Mellemsregningen albrig nogensinde har været afsluttet saaledes, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at de private Forhandlere have søgt deres væsentligste Fordeel ved denne Forretning, ikke i de dem tilstaaede 2 pCt., men deri, at de rentefrit sad inde med en meget betydelig Deel af Statens Midler. Det er vistnok fuldkommen rigtigt og nødvendigt, at man ved nu at bringe det hele Stempelpapirforhold i en bestemt Orden har søgt paa denne Deel af Statsoppebørslerne at anvende de samme Regler, som gjælde med Hensyn til alle de andre, og Maalet vil derfor være: at opnaae en bestemt Orden og et virkeligt Ansvar. Der er af den ærebe første Taler vistnok med fuldkommen Føie gjort opmærksom paa, at Amtstjuerne ingenlunde ansee de 2 pCt., der ere tillagte dem for den Forhandling, som er dem overdraget, som noget passende vederlag for det dem berved paabyrbede Arbejde; jeg troer godt, at jeg deri kan være enig, og det maa fjerne enhver Tanke om, at Hensigten med herom at henvende sig til Amtstjuerne skulde have været den at skaffe disse en forøget Indtægt; i eet Tilfælde har det endog været nødvendigt at gribe til meget energiske Midler for at faae en Amtstjuer til at søie sig i denne Beslutning af Ministeriet; men det er blevet anseet for vigtigt, at denne Deel af Oppebørslerne med Hensyn til det hele Ansvar og den hele Regnskabsorden blev stillet under de samme strenge